

# РЕШЕНИЕ

№ 2020

гр. София, 27.03.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,**  
в публично заседание на 15.02.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Дилиана Николова**

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **6242** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. във връзка с чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Образувано е на основание Решение № 7103/28.06.2023г., постановено по адм.д. № 7254/2022г. по описа на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 3721/06.06.2022г. по адм.д. № 9848/2021г. по описа на Административен съд София-град и делото е върнато на същия за ново разглеждане от друг съдебен състав.

С отмененото първоинстанционно решение е отхвърлена като неоснователна жалбата на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД срещу Решение № ППН-01-292/22.07.2021г. на Комисията за защита на личните данни /КЗЛД/, в частта, с която на основание чл.10, ал.1 във връзка с чл.38, ал.3 ЗЗЛД, жалба с рег. № ППН-01-292/20.03.2019г., подадена от З. М. С. е обявена за основателна по отношение на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, за нарушение на чл.4, ал.1 /отм./ ЗЗЛД и на основание чл.42, ал.1 ЗЗЛД /редакция ДВ, бр.81 от 2011г./ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева на дружеството, в качеството му на администратор на лични данни за така посоченото нарушение.

Дадените задължителни указания по чл.224 АПК са при новото разглеждане на делото да бъдат обсъдени релевантните за нарушението обстоятелства и съдът да се произнесе по всички наведени доводи от жалбоподателя, вкл. по направеното възражение за изтекла погасителна давност като изложи правни изводи по

нарушението, което КЗЛД е приела за извършено от „ЕВРОПЪТ 2000“ АД при сключване на договор и анекси през 2014г. и 2015г. между него и З. С., вкл. при съобразяване на специалната разпоредба на чл.38, ал.1 ЗЗЛД в относимата редакция.

С жалбата, инициирала съдебното производство жалбоподателят „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, чрез адв.Т., е поискал отмяната на Решение № ППН-01-292/22.07.2021г. на КЗЛД в частта, с която жалбата на З. М. С. за неправомерно обработване на личните му данни е приета за основателна по отношение на дружеството и му е наложено на основание чл.42, ал.1 ЗЗЛД /редакция ДВ, бр.81 от 2011г./ административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева, в качеството му на администратор на лични данни за нарушение на чл.4, ал.1 /отм./ ЗЗЛД. Посочва се, че наказание следва да се наложи само на лице, извършило нарушение като се оспорва извода на административния орган за извършено такова от дружеството жалбоподател. Сочат се аргументи за това, че служители на жалбоподателя не са контактували със З. С., не са съставяли договора с него и анексите към него. За доказан се посочва фактът, че за периода от 01.01.2016г. до 01.07.2017г. на г-н С. са изплащани суми по събрани наложени платежи от служители в офис Студентски град, който е техен търговски представител. Жалбоподателят твърди, че липсват данни къде работят лицата В. А. и З. С. в периода от 04.11.2014г. до днес, като и двамата не са служители „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, нито са лица, ангажирани по граждански договор. Допълва се, че в производството пред КЗЛД подробно е описан механизма на работа на дружеството досежно сключване на куриерските договори. Видно от Работна инструкция РИ 03-11/01, за да функционира това предприятие с офиси и представителства из цялата страна, е създадена следната организация: от отдел „Продажби“ се изготвят договори и анекси. Те се изпращат на съответния офис по електронна поща. Служителят от съответния офис ги разпечатва и попълва на място липсващите данни. Попълненият и подписан договор се изпраща на отдел „Продажби“ в централата на фирмата за подпис от изпълнителния директор. Допълва се, че този механизъм кореспондира с вида на дейността от една страна, а от друга – с мащабите ѝ. Не е възможно, според жалбоподателя, дружеството от централния си офис да набира клиенти в цялата страна, да комуникира с тях, да сключва договори и да изпълнява възложеното. Твърди се, че по делото са събрани данни, че обслужването на офис Студентски град не е извършвано от „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, а от негови търговски представители. Посочва се още, че на господин С. са изплащани наложени платежи само от офис Студентски град от три лица – В. А., М. С. и Р. Б., като и тримата не са били служители на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Оспорващият посочва, че офис Студентски град винаги е бил стопанисван от търговски представител, а никога от „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Г. С. не е кандидатствал за работа и не е работил в „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. КЗЛД не твърди и не излага мотиви за наличието на „повторно“ нарушение, поради което се иска, в условията на евентуалност, намаляване на наложената санкция. Претендират се направените в хода на производството разноси.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Т., която излага допълнителни съображения по съществуването на спора в писмена защита.

Ответникът по оспорването чрез юрк.А. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Намира за доказано обстоятелството, че от оспорващото дружество е подписан договор, в който са използвани данните на З. С.. Обръща

внимание, че обжалваното решение е постановено в производство по чл.38, ал.1 ЗЗЛД и към момента на подаване на жалбата комисията е съобщила допустимостта ѝ с разпоредбата на § 44, ал.2 ЗИДЗЗЛД. Възразява срещу прекомерността на заплатения от жалбоподателя адвокатски хонорар като моли същият да бъде намален да нормативно установения минимум. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Допълнителни съображения са изложени и в представени в хода на производството писмени бележки.

Заинтересованите страни „МКВ Радев“ ЕООД и „ГУПАТА“ ЕООД чрез адв.Й. молят жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна по съображенията, изложени от пълномощника на ответника.

Заинтересованите страни З. М. С. и „ФЛАИНГ БОКС“ ЕООД не се представляват в съдебно заседание, не ангажират становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството пред КЗЛД е образувано по жалба с рег. № ППН-01-292/20.03.2019г., подадена от З. М. С., в която се излага, че „ЕВРОПЪТ-2000“ АД или техен представител са използвали неправомерно личните му данни, без негово знание и съгласие. В жалбата се сочи, че след уведомление от служители на НАП и изразени от тях съмнения, че С. укрива данъци, последният достигнал до извод, че „ЕВРОПЪТ-2000“ АД или техен представител са използвали личните му данни за сключване на договор от негово име за предоставяне на куриерски услуги и за изплащане на суми по наложен платеж. Жалбоподателят информирал КЗЛД, че през 2018г. е имал същото уведомление от НАП за същия проблем, но тогава с него се свързали от СДВР – С., като взели сравнителен материал от подпис и почерк за извършване на експертиза. Посочил, че има образувана прокурорска преписка № 817/2018г. в СГП, като обаче нямал информация за движението по нея. От документите, които му показали от НАП – П. установил, че има сключен договор с „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, както и няколко разписки за получени от него суми, като във всички документи фигурирали неговите саморъчно вписани имена и подпис, а в договора – и данни от личната му карта. От разписките бил виден адресът на фирмата – [населено място], [улица]. С. информирал комисията, че през месец март 2013г. е кандидатствал за работа в същия офис, за позиция – търговски представител. За да му изготвят документите за започване на работа му било изискано копие от личната карта. След два дни работа в „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, получил по-добро предложение от друга фирма, където започнал работа, а договор с „ЕВРОПЪТ-2000“ АД така и не подписал, но и не изискал копие от личната карта.

С писмо изх.№ ППН-01-292#3/10.06.2019г. на основание чл.26 АПК оспорващото дружество е уведомено за образуваното административно производство като му е предоставена възможност да изрази писмено становище по жалбата, както и да представи относими към случая доказателства.

В определения от административния орган срок „ЕВРОПЪТ-2000“ АД депозирало становище вх.№ ППН-01-292#4/18.06.2019г., в което посочило, че на 04.11.2014г. е сключен договор за куриерски услуги между З. М. С. и „ЕВРОПЪТ-2000“ АД.

Договорът с необходимите реквизити бил подготвен от търговския отдел в офис С., Студентски град – „Гупата“ ЕООД, след което бил изпратен към управлението на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, отдел „Продажби“ в [населено място]. Посочено е, че управлението на дружеството е позиционирано в [населено място], като всеки офис на фирмата договора сключването на договори с клиенти, след което ги изпраща на управлението на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД в [населено място], а клиентът подписва договора на място в офиса, който го е договарял.

Видно от становище на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД с изх. № 765/11.09.2018г., изпратено до СДВР, Отдел „Разследване“, Сектор „Разследване на икономически престъпления“, същото е посочило, че за периода 01.01.2016г. – 01.07.2017г. на лицето З. М. С. са изплащани суми по събрани наложени платежи единствено в офис С. – Студентски град, франчайз партньор „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Посочено е, че за посочения период офис Студентски град се ръководи от „МКВ Радев“ ЕООД, представлявано от управителя М. Р., като договорът за търговско представителство е сключен на 01.11.2015г. и прекратен на 01.03.2017г. В писмото се сочи още, че за периода 01.01.2016г. – 01.07.2017г. на лицето С. са изплащани суми по събрани наложени платежи от служители /В. А. А., М. С. С. и Р. С. Б./, които не са служители на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Същите били в трудови правоотношения с търговския представител, ръководещ офиса в Студентски град.

От страна на СДВР в КЗЛД е представен Протокол № 95-Е/2019 за извършена съдебно-почеркова експертиза, от чието заключение се установява, че подписите за „клиент“ в договора за куриерски услуги от 04.11.2014г. и приложение № 1 към него, както и в анексите към този договор от 04.11.2014г. и 01.05.2015г. са положени от едно и също лице, но това лице не е З. М. С.. Подписите, положени за „куриер“ в договора, приложението и анекса към него от 04.11.2014г. са положени от С. Т. К., но подписът, положен за „куриер“ в анекса от 01.05.2015г. не е положен от нея. Ръкописните текстове в графите „за клиент“ са написани от едно и също лице, но това лице не е З. М. С..

КЗЛД изисквала становище и от НАП относно образуваните ревизионни производства, като в отговор е депозирано писмо с рег. № ППН-01-292#30/19/29.10.2020г., с което уведомяват комисията, че на господин С., в качеството на задължено лице, са извършени три проверки за установяване на факти и обстоятелства. Първата проверка е приключила с Протокол № П-03000317112186-073-001/17.10.2018г. като проверяваното лице е уведомено за извършваната спрямо него проверка с връчването на искане за представяне на документи и писмени обяснения, връчено му на 17.10.2017г. Втората проверка е приключила с Протокол № П-22220218213945-073-001/17.06.2019г. като лицето е уведомено за нея на 25.02.2019г. Третата проверка е приключила с Протокол № П-22220220043258-073-001/20.10.2020г. като лицето е уведомено за нея на 07.08.2020г.

От „МКВ Радев“ ЕООД е депозирано становище за неоснователност на жалбата, в което се посочва, че лицето С. никога не е било интервюирано за заемане на каквато и да е било длъжност в дружеството и в тази връзка при тях не се съхраняват лични данни на жалбоподателя по административната преписка.

На заседание, проведено на 27.01.2021г., КЗЛД взела решение за допустимост на подадената жалба от З. С. /препис-извлечение от протокол № 3/, както и е конституирала като страни в производството: жалбоподател З. С. и ответни страни,

дружествата „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, „МКВ Радев“ ЕООД, „Флаингбокс“ ЕООД и „Гупата“ ЕООД. Преписката е насрочена за разглеждане по същество в открито заседание на 07.04.2021г., за което страните са уведомени с писмо изх.№ ППН-01-292/19/#34-38/08.02.2021г.

Разглеждането на преписката по същество е отложено за 02.06.2021г. /препис-извлечение от протокол № 23/, когато е прието решение за обявяване на жалбата за основателна по отношение на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД и за налагането на административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 10 000 лева, на основание чл.42, ал.1 ЗЗЛД, за нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД, в качеството му на администратор на лични данни. Жалбата е приета за основателна и по отношение на „МКВ Радев“ ЕООД, но предвид липсата на жалба от това дружество и с оглед дадените от касационната инстанция указания, съдът не дължи обсъждане правилността на решението на административния орган в тази му част.

Решението на комисията е възпроизведено в оспорения акт.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото са разпитани като свидетели С. С., служител на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД в продължение на 7 години като специалист продажби и Т. Н. – служител на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД в продължение на 3 години, като икономически директор.

От показанията на свидетеля С. се установява, че всеки един офис търси клиенти за себе си, като обслужващите офиси контактуват с тях. Пояснява, че всеки договор се подписва в съответния офис, където е намерен клиента, като последният първи подписва договора. Всеки има клиентски номер, който се състои от комбинация от букви и цифри. Свидетелят разяснява на съда, че разчитането на клиентски номер Е986, СФС е Е., клиентски номер 968, СФС – С., офис Студентски град. Заявява, че клиент, който има сключен договор има два варианта – да се обади по телефона или да ползва приложението, където има собствен акаунт, когато се изпраща от един и същи офис, там където е подписан самият договор. Допълва, че всеки си има акаунт за влизане в системата и посочва кой офис иска да ползва. По отношение на лицето З. С., заявява, че не му е известно да е кандидатствал за работа или да е бил служител на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Свидетелят изяснява, че при наличен наложен платеж, изплащането се извършва в офиса, където се води пратката и сумата се изплаща в момента, в който е разнесена пратката. С. С. сочи, че програмата е може би от 2013г., като се изпраща искане от клиента, предоставя се предварителна информация за имената на клиента, адрес и телефон, прави се от [населено място] и се изпраща на имейла на клиента. Соци още, че комуникацията преминава през обслужващия го офис, те си предоставят информацията към П..

От показанията на свидетелката Н. се установява, че отговорност на всеки офис е да намери клиенти. Повечето офиси са на търговски представители, които са ангажирани да търсят клиенти, които пускат регулярно пратки. Когато се намери такъв клиент се разпитва за вида на пратките, които ще изпраща и предполагаемия обем, който ще прави на месец, след това като информация се изпраща в [населено място] и се изготвя оферта. Когато офертата е приета, ангажимент на търговците е да изготвят договора. Има стандартен договор, по който плащането става по тарифа, има и приложение, на самите отстъпки се изготвя анекс, според Н.. Свидетелката сочи, че се изготвя от търговския отдел в [населено място] и в електронен вид се изпраща на съответния офис, където се обработват документите на клиента. В приложението се записвали

всички данни на клиента. Двата комплекта документи се подписват в съответния офис и след това се изпращали с [населено място] да се подпишат от директора. Единият комплект се архивирал, а другият се изпращал на клиента. Свидетелката Н. заявява още, че прекият контакт с клиента се осъществява от служител в съответния офис, който взема данните му от личната карта, когато се попълват и подписват документите. Изяснява начина, по който се формира клиентският номер на лице, което има сключен договор – започва с Е, пореден номер, след това суфикс, който съдържа идентификация на града и след това добавка, която конкретизира съответния офис. По отношение разчитането на клиентски номер Е 986, СФС, свидетелката заявява, че това е софийски клиент, СФС – С., офис Студентски град. Механизмът за извършване на пратка с наложен платеж се изпълнява от клиента, който може да заяви да отиде до куриер или до дома и да вземе пратките, може и онлайн да се даде, като за всеки клиент се съставя товарителница. Пояснява се, че в онлайн товарителницата си клиента си влиза сам с парола. Когато един клиент е клиент на даден офис, в малките населени места се обслужва само от там, а в по-голям град – се очертава зона, в която действа. Свидетелката Н. заявява, че не ѝ е известно лицето З. С. да е кандидатствал за работа или да е бил служител в „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. За 2014, 2015 и 2016г. търговски представител на офиса в Студентски град бил „Гупата“ ООД, след това имало смяна, но Н. не си спомня. Изяснява, че когато пратката е с наложен платеж, ангажимент на офиса е да я изплати. Ако няма достатъчно наличност, се координира с П.. Заявява, че лично тя е нямало как да проверява дали физическото лице е същото, като единствената проверка, която е могло да се осъществи е от един сайт, в който проверява дали личната карта е валидна. Когато лицето било търговец, сравнявала в Търговския регистър. Нямало как да установи кой е положил подписа. Друг неин ангажимент бил относно отстъпките на клиентите, дали правилно са въведени в софтуера на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Сочи, че тя в П. нямала задължение и възможност да проверява кой е подписал даден договор, това било задължение на съответния офис.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е изслушано и прието заключение на съдебно-почеркова експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От него се установява, че ръкописните текстове, съдържащи се в попълнените редове, свързани с имената и адресите на клиента, прием на фактури и плащания, адреси за кореспонденция, дати и e-mail в договор за куриерски услуги от 04.11.2014г., сключен между З. М. С. и оспорващото дружество, Приложение № 1 към договора и двата анекса към него са изпълнени от В. А. А., но не същата се е подписала за С..

Въз основа на така установеното съдът обосновава следните правни изводи: Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок, с оглед обстоятелството, че оспореното решение е връчено на жалбоподателя на 26.07.2021г., а жалбата срещу него е подадена на 06.08.2021г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК съдът приема следното:

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД в съответствие с предоставените й правомощия по чл.38, ал.1 и ал.3 ЗЗЛД /в приложимата редакция – изм. ДВ, бр.93 от 26 ноември 2019г./ и чл.40, ал.2 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация /Правилника/.

Спазено е изискването за форма на административния акт като същият съдържа изискуемите по чл.59, ал.2 АПК реквизити.

При постановяване на обжалваното решение обаче, съдът намира, че административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело до неправилно приложение на материалния закон.

Въз основа на установените по преписката факти административният орган е приел, че оспорващото дружество е осъществило нарушение на ал.1 от отменения чл.4 ЗЗЛД, тъй като не е налице нито една от посочените в т.1 до 7 вкл. хипотези при обработването на личните данни на З. С. – трите имена, адрес за кореспонденция, ЕГН, електронна поща, телефонен номер, посочени в сключен между него и оспорващото дружество Договор за куриерски услуги № Е986 СФС от 04.11.2014г. и анекси от 04.11.2014г. и 01.05.2015г. към този договор като е прието, че подписите за клиент не са положени от З. С., а за пощенския оператор се е подписала С. Т. К. – управител на дружеството.

Изрично в оспореното решение е посочено, че при определяне на приложимия материален закон се съобразява обстоятелството, че от 25.05.2018г. се прилага Регламент (ЕС) 1016/679, а от 02.03.2019г. е в сила ЗИДЗЗЛД. Тъй като събирането и обработването на посочените лични данни на З. С. е станало преди започване прилагането на регламента е преценен ЗЗЛД в съответната редакция.

Този извод на административния орган се споделя от настоящия състав, но не с оглед разпоредбата на чл.142, ал.1 АПК, както е посочено в оспореното решение, а с оглед разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗАНН, постановяваща, че за всяко административно нарушение се прилага нормативният акт, който е бил в сила по време на извършването му, доколкото последица от установяване на твърдяното в административната жалба нарушение е прилагането на съответните принудителни административни мерки и административни наказания. Чл.142, ал.1 АПК касае преценката за материална законосъобразност на акта и няма отношение към преценката за приложимия закон спрямо нарушението.

Съответно чл.4, ал.1 ЗЗЛД в редакцията, действала преди посоченото изменение и съобразена от административния орган, предвижда, че обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото лице, за което се отнасят данните, е дало

изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните.

"Обработване на лични данни", според дефиницията по § 1, т.1 ДР ЗЗЛД в посочената редакция, предвижда, че това е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбинирание, блокиране, заличаване или унищожаване.

Безспорно се установява от доказателствата по делото, че в случая оспорващото дружество като администратор на лични данни по смисъла на понятието, вложен в отменения чл.3 ЗЗЛД, е обработило личните данни на С. в посочения в решението обем чрез събиране и употреба, доколкото подписът за „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, положен в договора от 04.11.2014г. и анексите от 04.11.2014г. и 01.05.2015г. за куриера е на представляващия дружеството. Установи се също, че подписът, положен за клиент не е на З. С., че същият не е предоставял лични данни на дружеството /твърдението, че през 2013г. е предоставил копие от личната си карта с оглед сключване на трудов договор остава недоказано/, както и че не е давал съгласие за обработване на личните му данни, доколкото не е налице хипотеза, при която това не е необходимо. Посоченото обосновава извод за осъществено от дружеството нарушение на чл.4, ал.1 ЗЗЛД, в редакцията му преди изменението обн.ДВ, бр.17/2019г.

Според разпоредбата на чл.38, ал.2 ЗЗЛД в приложимата редакция, когато комисията установи нарушение във връзка с подадената до нея жалба по реда на чл.38, ал.1 ЗЗЛД, тя може с решението си да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи административно наказание.

В конкретния случай административният орган, след като е установил нарушение по чл.4, ал.1 ЗЗЛД, извършено от оспорващото дружество, е приложил спрямо него третата предвидена в закона мярка, а именно налагането на административно наказание по чл.42, ал.1 ЗЗЛД, тъй като е приел, че по този начин в най-пълна степен ще се защити обществения интерес. Посочил е, че конкретното установено нарушение, което е довършено с акта на сключването на договора е неотстранимо и даването на срок за отстраняването му е безпредметно, тъй като дори прекратяването на договора няма да санира извършеното и целта, за която са използвани

данните е постигната.

Налагането на административно наказание с административния акт е възможност, изрично предвидена в закона и в този смисъл това ЗЗЛД се явява специален по отношение на ЗАНН. Но редът за обжалване на решение на КЗЛД, издадено на основание чл.38, ал.2 ЗЗЛД /редакция преди изменението, обн.ДВ, бр.17/2019г./, а именно - по реда на АПК, не изключва приложението на института на абсолютната погасителна давност за преследване. Обстоятелството, че ЗЗЛД е специален закон по отношение на ЗАНН обяснява липсата на изрични разпоредби, които да препращат към ЗАНН за прилагане на давностните срокове. След като с обжалваното решение на КЗЛД се налагат наказания, представляващи глоби или имуществени санкции, то приложение намират разпоредбите на чл.81, ал.3, вр. с чл.80, ал.1, т.5 от Наказателния кодекс /НК/, регламентиращи института на абсолютната погасителна давност /Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015г. по тълк. д. № 1/2014 г., ОСК на НК на ВКС I и II колегия на ВАС/ - Решение № 686 от 22.01.2024г. по адм. д. № 3150/2023г., V отд. на ВАС.

Предвид обстоятелството, че отговорността на оспорващото дружество е ангажирана за деяния, довършени към 04.11.2014г. и 01.05.2015г. то абсолютната погасителна давност за налагане на административно наказание за тях е изтекла на 04.05.2019г. и 01.11.2019г. и съответно комисията е следвало да прекрати образуваното пред нея административно производство в частта на жалбата, насочена срещу „ЕВРОПЪТ-2000“ АД. Възприемането на обратното би означавало, че спрямо нарушителите по ЗЗЛД административнонаказателното преследване може да се извърши неограничено във времето като по този начин би се стигнало до поставяне на нарушителите, по отношение на които е образувано административно производство по чл.38, ал.1 ЗЗЛД в по-неблагоприятно положение спрямо тези, по отношение на които е образувано административнонаказателно производство по реда на ЗАНН, както и спрямо лица, извършили административни нарушения по други закони или престъпления по НК, за които се предвижда наказание глоба - Решение № 686 от 22.01.2024г. по адм. д. № 3150/2023г., V отд. на ВАС. Или при спазване на принципа за законност комисията е в невъзможност да упражни правомощията си по чл.38, ал.2 ЗЗЛД в относимата редакция, при установяване на нарушението.

Горното, от своя страна обуславя извод за недопустимост на проведеното административно производство по отношение на жалбоподателя като този извод не се опровергава от сочената от пълномощника на ответника разпоредба на § 44, ал.2 ПЗР ЗИДЗЗЛД.

Към датата на подаване на жалбата на З. С., в която се твърди, че жалбоподателят е обработил неправомерно личните му данни – 20.03.2019г., разпоредбата на чл.38, ал.1 ЗЗЛД предвижда, че при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни има право да сезира комисията в срок 6 месеца от узнаване на нарушението, но не по-късно от две години от извършването му. Тази редакция разпоредбата е добила след изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.17 от 26 февруари 2019г. Със същото изменение е приета и разпоредбата на § 44 от Преходните и заключителни разпоредби като съгласно ал.1 от него, образуваните до 25

май 2018г. и неприключили до влизането в сила на този закон производства за нарушения на закона се довършват по досегашния ред, а според ал.2 на с.р. за нарушения на закона и на Регламент (ЕС) 2016/679, извършени до влизането в сила на този закон, срокът за сезиране на комисията по чл.38 е една година от узнаването на нарушението, но не по-късно от 5 години от извършването му. Съдържанието на § 44, ал.2 ПЗР ЗИДЗЗЛД съответства на съдържанието на нормата на чл.38, ал.1 ЗЗЛД преди изменението, обн. бр.17 от 26 февруари 2019г. На първо място предвиденият петгодишен срок надхвърля срока по чл.81, ал.3, вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК, както вече се посочи. На следващо място, дори да не бъде споделена тази теза, то жалбата отново се явява просрочена, тъй като разпоредбата предвижда кумулативно прилагане на определените с нея срокове и освен, че нарушението следва да е извършено преди не повече от пет години, следва и жалбата да е подадена в срок до една година от узнаването му. В конкретния случай З. С. е сезирал КЗЛД с жалба, заведена на 20.03.2019г. В нея твърди, че е узнал за нарушението след получаване на уведомление от НАП, без да конкретизира кога. От събраните по административната преписка доказателства – представената от НАП информация с писмо с рег. № ППН-01-292#30/19/29.10.2020г., се установи, че за така описаното нарушение по отменения чл.4, ал.1 ЗЗЛД, за което е санкциониран жалбоподателят, С. е узнал още на 17.10.2017г., когато му е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения във връзка с процесния договор и анекси, по които са изплащани суми от наложени платежи. Следователно едногодишният срок за сезиране на комисията по § 44, ал.2 ПЗР ЗИДЗЗЛД е изтекъл на 17.10.2018г., докато както се посочи жалбата му е заведена при ответника на 20.03.2019г. или е била изначално недопустима като подадена след изтичане на законоустановения срок.

По изложените съображения съдът намира решението на КЗЛД в оспорената му част за незаконосъобразен административен акт – постановен при наличието на отменителните основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК – допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неправилно приложение на материалния закон. Следва предвид това, решението да бъде отменено в оспорената му част.

При този изход на делото на жалбоподателя се следват разноските по производството. Съдът намира за основателно възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение с оглед обстоятелството, че по настоящото дело са проведени две открити съдебни заседания и не са налице нови факти и обстоятелства, предвид това, че производството е по реда на чл.226 АПК, като при определяне на крайния му размер съобразява общата продължителност на производството и обема на осъществената процесуална защита - редовно явяване на съдебните заседания, активност по време на провеждането им, обсъждане на доказателствените искания, събиране на доказателства, вследствие което намира, че размер от 3600 лева /с включен ДДС/ е адекватен на фактическата и правна сложност на делото. С оглед това следва ответникът да бъде осъден за заплати на жалбоподателя сумата в размер на 5370 лева, представляваща разноски по производството за

заплатен адвокатски хонорар, държавни такси, депозит за възнаграждение на вещото лице и депозит за назначаване на особен представител на заинтересованите страни.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД Решение № ППН-01-292/22.07.2021г. на Комисията за защита на личните данни в частта, с която е обявена за основателна жалба рег.№ ППН-01-292/20.03.2019г., подадена от З. М. С. по отношение на оспорващото дружество за нарушение на чл.4, ал.1 /отм./ ЗЗЛД и за посоченото нарушение на основание чл.42, ал.1 ЗЗЛД /редакция ДВ, бр.81/2011г./ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лева.

ОСЪЖДА Комисията за защита на личните данни да заплати на „ЕВРОПЪТ-2000“ АД, ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 5370 /пет хиляди триста и седемдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: